

kátů jen proto, že listina ta je opatřena razítkem advokátní kanceláře, jejíž jest advokát ten společníkem, neboť razítko to samo o sobě nedokazuje ještě, že listinu onu advokát skutečně vyhotovil, po případě za její vyhotovení je trestně zodpovědný podle 2. odst. čl. 4 uvedeného zákona, a že tedy urážejícího způsobu psaní skutečně sám použil. zující, jestliže není dokázáno spáchání skutku tvořícího základ žaloby, nebo to, že skutek ten obviněný spáchal. Podle toho, co bylo uvedeno, nebylo dokázáno, že st-l čin přičítaný mu za vinu spáchal, a měl proto býti vynesena rozsudek osvobozující. Byl-li přes to proti st-li vydán rozsudek odsuzující, a byl-li tento rozsudek nař. rozhodnutím potvrzen, stalo se tak v rozporu se zákonem a musilo proto býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. o ss, aniž bylo třeba zabývat se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 11.512.

Dávky za úřední úkony: * Povolení k užívání i několika částí státního znaku, spojených v jednotný celek, podléhá podle pol. A 10 b) vlád. nař. č. 198/1931 Sb. toliko jedné pevné dávce 500 Kč.

(Nález ze dne 30. října 1934 č. 20.268.)

V ě c: Svaz křesťansko-sociálních železničních zaměstnanců v ČSR. v Brně proti ministerstvu vnitra v Praze o dávku za úřední úkony.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud předepsalo dávku vyšší než 1.000 Kč, zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním z 24. srpna 1931 zažádal stěžující si svaz u min. vnitra o povolení, aby na svazovém praporu, který bude posvěcen 6. září 1931 v M., mohl býti vyšit znak československé republiky podle předloženého obrazu a aby na praporu mohly býti barvy státní vlajky. Min. vnitra povolilo rozhodnutím z 8. března 1932 st-li podle § 10 vl. nař. č. 512/1920 Sb. užívání zemských znaků Čech, Moravy, Slezska a Slovenska, jakož i státní vlajky na spolkovém praporu určeném pro skupiny Č., M., B., V. a F. s podmínkou, že jmenované znaky budou přesně odpovídati ustanovením zákona č. 252/1920 Sb. Nař. rozhodnutím z téhož data předepsalo pak min. vnitra st-li podle zák. ze 3. dubna 1925 č. 53 Sb. ve znění z 16. prosince 1926 č. 253 Sb. o dávkách za úřední úkony ve věcech správních, jehož platnost byla prodloužena zákonem z 27. listopadu 1930 č. 192 Sb., a pol. 10 lit. b) sazby A přílohy vl. nař. z 11. prosince 1931 č. 198 Sb. za povolení užívati státní vlajky a zemských znaků českého, moravského, slezského a slovenského dávku 2.500 Kč. Výměr obsahoval na konci tuto doložku: Pokud poštovní úřad nevyrozumí min. vnitra o tom, že tato dávka byla zaplácena, bude zadrženo vyřízení Vaší žádosti za povolení užívati státní vlajky a zemských znaků českého, moravského, slezského a slovenského na spolkovém praporu.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí především nezákonnost v tom směru, že podle zákona č. 53/1925 Sb. lze vyměřiti dávky za úřední výkony

podle volného uvážení pouze tenkrát, nebyla-li dávka stanovena pevnou sazbou, v daném případě byl prý úřad vázán dávkovým řádem podle vl. nař. č. 198/1931 Sb., v němž jest pod pol. č. 10 stanoveno, že za povolení užívání státní vlajky, státního znaku, jakož i jeho částí, nutno zaplatiti dávku 500 Kč, nejedná-li se o podnik výdělečný, o který v daném případě nešlo.

Námítka tato není odůvodněná. Nař. rozhodnutí výslovně praví, že dávku vyměřuje podle pol. 10 lit. b) sazby A příl. vl. nař. č. 198/31 Sb., z čehož plyne, že dávka nebyla vyměřena podle volného uvážení, nýbrž podle pevné sazby cit. položky 10. Žal. úřad zřejmě vycházel z názoru (v odvodním spise výslovně hájeného), že šlo o povolení několikeré, z nichž každé zvláště zpoplatnil.

Pokud stížnost v závěru svém namítá, že z uděleného povolení neměla býti v daném případě vůbec vyměřena dávka za úřední úkon, ježto šlo jen o další využití povolení daného st-li k jeho žádosti z 3. září 1925 výnosem min. vnitra z 5. září 1925, jest námítka tato rovněž bezdůvodná. Ze správních spisů plyne, že cit. výnosem bylo st-li povoleno, aby směl na svém spolkovém praporu používatí částí československého státního znaku podle předloženého vzoru. V žádosti z 24. srpna 1931, jež zavdala podnět k úřednímu úkonu, zpoplatněnému nař. rozhodnutím, žádal však stěžující si svaz o nové povolení, aby na svazovém praporu, který bude posvěcen 6. září 1931 v M., mohl býti vyší znak československé republiky podle předloženého obrazu, od dřívějšího vzoru zcela odchylného, a aby na praporu mohly býti barvy státní vlajky. Šlo tedy o žádost novou s jiným petitem a udělené povolení také mělo jiný obsah než povolení z 5. září 1925. Nemůže se proto st-l cítiti dotčeným tím, že mu byla vyměřena dávka za úřední úkon, k němuž svou novou žádostí zavdal příčinu.

Stížnost vytýká dále, že žal. úřad nebyl oprávněn vyměřiti dávku za povolení k užívání čtyř zemských znaků a státní vlajky. Pokud lze ze stížnosti, která sice uvádí, že žal. úřad mohl vyměřiti dávku pouze za užívání státního znaku jako takového a za užívání státní vlajky, přesto však označuje částku 500 Kč za nejvyšší přípustnou dávku, usuzovati, že stížnost popírá též oprávněnost úřadu vyměřiti dávku za užívání státní vlajky vedle dávky za povolení k užívání státního znaku, jest ovšem neodůvodněná, poněvadž slovné znění cit. položky 10 »za povolení užívání státní vlajky, státního znaku, jakož i jeho částí« zřejmě ukazuje, že dávku jest vyměřiti za každý jednotlivý úkon v této položce uvedený zvláště. Stížnost jest však v právu, pokud obrací se proti vyměření dávky za udělení povolení k užívání každého jednotlivého zemského znaku. Vyměření dávky za povolení k užívání jednotlivých zemských znaků nemá ve slovném znění položky 10 b), která o povolení k užívání zemských znaků nemluví, vůbec opory. Chtěl-li pak žal. úřad, jak dovozuje v odvodním spise, vyměřiti dávku za povolení k používání čtyř zemských znaků, jako částí státního znaku, pak nebyl oprávněn vyměřiti dávku z každého zemského znaku zvláště. Odporuje to slovnému znění této položky, která mluví o částech státního znaku (arg. slůvko »částí«) a vyvrací se úvahou, že by podle názoru žal. úřadu za povolení k užívání celého státního znaku, tedy všech jeho částí, bylo platiti dávku jen jednu, kdežto za povolení k užívání některých částí

státního znaku v hmotné jich souvislosti, bylo by platiti dávkou tolikero-násobnou, kolik částí státního znaku bylo by povoleno používatí. Nař. rozhodnutí, pokud předepsalo st-li dávkou přesahující 1.000 Kč, spočívá tudíž na mylném právním názoru a bylo je zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.513.

Z á v o d n í v ý b o r y : I. O kompetenci rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech ve sporu o »vysazení z práce« člena záv. výboru. — II. Vysazení z práce na dobu přesně vymezenou samo o sobě nelze ještě klásti na roveň rozvázání pracovního poměru, proti němuž je člen závodního výboru chráněn ve smyslu § 22 odst. 2 zák. o záv. výborech, a k němuž je také třeba souhlasu rozhodčí komise.

(Nález ze dne 31. října 1934 č. 3133/33.)

P r e j u d i k a t u r a : ad I. Boh. A 10.016/32.

V ě c : Firma Účast. spol. predtým Coburg-banské a hutné závody v T. proti rozhodčí komisi podle zák. o závodních výborech v Trnavě o vysazení člena závodního výboru z práce.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje jednak pro nezákonnost, jednak pro vadnost řízení.

D ů v o d y : Rozhodčí komise podle zák. o závodních výborech v T. vydala o stížnosti záv. výboru C.-ých závodů v T. proti vysazení z práce člena záv. výboru Františka Ž. nález z 19. září 1932, jímž podané stížnosti vyhověla a vyslovila, že vysazení z práce jmenovaného člena záv. výboru se jako nezákonné zrušuje a že zaměstnavatelka je povinna vynahraditi členu záv. výboru ušlou mzdu. Toto své rozhodnutí odůvodňuje rozhodčí komise takto: »Mezi stranami jest nesporno, že člen záv. výboru František Ž. byl vysazen z práce od 12. do 17. září 1932. Záv. výbor podal proti tomuto vysazení závčas stížnost, ve které tvrdil, že vysazení stalo se proti zákonným předpisům, poněvadž mohlo se státi jedině za souhlasu rozhodčí komise. Zaměstnavatelka navrhla tuto stížnost zamítnouti, ježto nejde o propuštění člena záv. výboru, nýbrž o to, že pro nedostatek práce omezila se tato tím způsobem, že zavedla se práce turnusová. V důkazním řízení osvědčil zástupce C.-ých závodů, že ovšem každý vysazený dělník jest po dobu vysazení z práce odhlášen u nemocenské pojišťovny. Podle nálezu nss-u z 24. června 1924 č. 11.428 a 11.500 rovná se vysazení členů závod. výboru z práce, které zbavuje člena jeho nároku na mzdu, svými účinky propuštění a vyžaduje tudíž souhlasu rozhodčí komise. Tak tomu je i v případě omezení výroby, neboť i v tom případě je zapotřebí k propuštění člena závod. výboru souhlasu rozhodčí komise. V daném případě není sporu o tom, že ředitelství C.-ých závodů souhlas si nevyžádalo a bez dalšího vysadilo člena záv. výboru z práce. Poněvadž jmenovaný člen záv. výboru byl odhlášen z povinného pojištění i u nem. pojišťovny v Trnavě, musila rozhodčí komise míti za to, že tu nejde jen o turnusovou práci, kde by dělník po přechodnou dobu následkem nedostatku práce byl poslán na dovolenou, nýbrž naopak musila rozhodčí komise míti za to, že C.-é závody ne-